

Kollégáimmal elsődlegesen uniós projektek koordinálásában veszünk részt. A szókapcsolat keménysége talán tükrözi, hogy a jogszabályok hálójában személyiségünk „vonalasabb” része virágzik.

Néha-néha viszont a „homokhatóság” élő vidékfejlesztési munkát is végez, például túrát szervez, annak ellenére, hogy ez nem a „fő profilunk”.

Egynapos előzetes bejárásra indulunk: a pénzügyes megmondó lány, meg a két projekt manager. Ha az aktakukac jelzőt alkalmaznám magunkra, feltételezhető lenne valami természeti tényező a személyiségünkben... ezért inkább az akta-kockát használom. Szóval sejthetitek micsoda hatalmas gyakorlatiassággal, rutinnal, tapasztalati tudással felvértezve veselkedünk neki a pusztának: juhúúú kirándulás.

Az út során egészen hamar kiderül, hogy kicsit mások a fogalmaink kirándulás tekintetében.

Az „egynapos” túrabejárás harmadik napjának végén már mélyen elgondolkodtunk, nem lehetséges-e, hogy valami új hullámos Kusturica underground-valóságshow forgatásába csöppentünk. Mindenesetre nagyban nőtt az irodai mókuskerekező munkánk ázsiója.

Volt megnemértettség:

- Jó napot, kitettem arra a fára egy szalagot, túra útvonalat jelölünk ki, jövő héten le fogom szedni, maradhat addig?

- Námért – dadogja a bácsi, karján két hatalmas kitömött madárral.

Volt logisztika:

Ketten mászunk át a járhatatlan ösvény gallytengerén és próbáljuk tőle mentesíteni az útvonalat, egészen addig, amíg embermagasságig nem csapnak a hullámok (és be nem sötétedik).

- Figyi, vissza tudnál fordulni értünk? Tudom, hogy azt mondtam, hogy az ösvényen túl, a másik településen találkozunk, de egy kisebb akadályba ütköztünk...

Volt benne abszurd:

Járhatatlan a terveinkben szereplő harmadik útvonal is: a pénzügyekért felelős kollegina ül mellettem a fűben a vasúti sín mentén munkaidőben. A távolban traktorból kiugró pasi telefonál öltönyben. Majd felénk iramodva általszeli a szántást. A jegyző az, azt mondja, jól nézünk ki... Kezünkben kilométernyi szétvagdosott szennyvizes műanyag szalag, fejünk felett bokrok, hajunkba szél akadt, farmerem elszakadt a faágak cipelése során, koszosak vagyunk, didergünk, és hitetlenül nézzük a jól kinézést állító törvényesség órét.

Más jó híre is van: a kérdéses útszakasz megtisztítása nyolc embernek tíznapi munka lenne, megfelelő felszereléssel. Három nap múlva túra. Újratervezés3456.

A bejárás harmadik hajnalának ködszítálása közben tizenkilenc, az útvonalon szabadon legelő, meglett szarvasmarha tekintet jelezte finoman, hogy ez is egy remek nap lesz számunkra a pusztán.

Kicsivel beljebb haladva a tanyája előtt szorgoskodó bácsi ugyan győzködött minket, hogy a kutyái nem jönnek ki, csak ezt valahogy nehezen hittük el a kerítés alatt kislisszoló nyolc (!!)

kutyá láttán. Azt is ígérte, hogy nem harapnak.

Azt hiszem ezen a ponton hangzott el a nem költőinek szánt, konkrét kérdés, hogy tulajdonképpen mi miért is szervezünk teljesítménytúrát?!

Aztán persze jelölünk és rajzolunk, és nyomtatunk, és vagdosunk, és tűzünk, és kitalálunk, és pakolunk, és telefonálunk, és e-mailezünk, és engedélyt kérünk és valahogy mindezt újra és sokszor és sokan és egymásután. Aztán jön az este, amikor már nem megy az alvás, mert kérdőjelekkel szalad tele a fejünk: jól jelöltünk? jól rajzoltuk? jót nyomtattunk? jót vágtunk ki? mindent bepakoltunk? mindenkit felhívtunk? mindenkinek írtunk? mindezt elégszer és jól csináltuk?

Még a nap sem éber, amikor már nevetünk egymás gyűrótságán a parkolóban: Te kilátsz azokon a csíkokon, amik a szemeid helyén nyugszanak?

Aztán jöttök Ti és ezzel a hajnali kómánkat az egész napos ámulat váltja fel.

Ámulunk a teljesítményetek felett, hogy ilyen kitartással veszitek az akadályokat, és ha néha fájva, néha bicegve, néha fogcsikorgatva, de megküzdötök a kilométerekkel, útvonallal, magatokkal.

Ámulunk, mert gyerekek is jönnek és a felnőttek öntudatával haladnak előre.

Ámulunk, mert néhányan a nagyszüleink is lehetnétek és a gyerekek könnyedségével éritek el a célotokat.

Ámulunk, mert komoly teljesítményen vagytok túl, és mégis marad erő mosolyogva üdvözölni minket az állomásponatokon.

Ámulunk, a humorotokon, a türelmeteken, az erőnléten, a sport szeretetén, a természet

tiszteletén.

Örülünk, az új arcoknak és jó érzés ismerős vonásokat felfedezni. Büszkék vagyunk a „földijeinkre” és meghatóttak, amikor kiderül, hogy más országrészekből is sokan látogattatok hozzánk.

Remélem, senkit sem felejtettem ki a felsorolásból.

A nap végén minden kollégánk ösztönösen búcsúzik: „köszönjük, hogy eljöttetek, gyertek jövőre is!” Nevetünk magunkon, és már nem is emlékszünk, hogy pár napja mi is volt az a kérdés pontosan a túra szervezésével kapcsolatban.

Kocsír Anikó

Ui: Nagyon köszönjük a rengeteg segítséget, támogatást Hernád és Pusztavacs településvezetésének és az aktív kollégáinknak, Dabas-Motelnek a regisztrálás helyszínét, a Vízitündér Horgászto rendelkezésünkre bocsájtását, a zseniális finn kenyeret az Akác Tanya vezetőjének: Mucsi Katalinnak, önkéntesünknek: Bennárik Tamásnak, és a nagyszerű gyakornokainknak: Szabó Rékának és Halmi Dánielnek, az egésznapos munkát, lelkesedést és kedvességet. Nélkületek nem jöhetett volna létre.